

Til § 102

Stk. 1 svarer til den gældende arvelovs § 76, stk. 1. Bestemmelsen indebærer, at testamenter, tilbagekaldelse af testamenter og arveforskuud m.v., der er gyldigt oprettet før lovens ikrafttræden, bevarer deres gyldighed med hensyn til form og habilitet. Dette har navnlig betydning i relation til en formløs tilbagekaldelse af et testamente, der er sket før lovens ikrafttræden. En sådan formløs tilbagekaldelse vil bevare sin gyldighed efter lovens ikrafttræden uanset reglen i lovforslagets § 67, stk. 1.

Dør testator efter lovens ikrafttræden, og opfylder testamentet kravene i den nye lov med hensyn til form og habilitet, er det uden betydning, om testamentet var gyldigt efter de regler, der var gældende på tidspunktet for oprettelsen. Dette vil navnlig kunne få betydning med hensyn til indbofortegnelser, jf. lovforslagets § 66. Løsørefortegnelser oprettet før lovens ikrafttræden er således gyldige, hvis de opfylder lovens krav.

Stk. 1 vedrører alene gyldighed med hensyn til form og habilitet og ikke den situation, hvor testator har overskredet sin testationskompetence. Om dette er tilfældet, må afgøres efter forholdene ved testators død og de regler, der er gældende på dette tidspunkt.

Stk. 2 svarer til den hidtil gældende arvelovs § 76, stk. 2, og indebærer, at bestemmelser om arveafkortning, som er truffet før 1. april 1964 i overensstemmelse med de dagældende regler, bevarer deres retsvirkning i de formentlig meget få tilfælde, hvor arvelader først dør efter den nye lovs ikrafttræden.

Tilsvarende bestemmes det i stk. 3, der svarer til den hidtil gældende arvelovs § 77, at testamenter, der før den 1. april 1964 er konfirmeret efter reglerne i arveforordningen fra 1845, bevarer deres gyldighed, selv om arveladeren først dør efter lovens ikrafttræden.

Reglerne i den hidtil gældende arvelovs § 78, stk. 2 og 3, om båndlæggelser, der er konfirmeret efter arveforordningen fra 1845, er derimod ikke gentaget. Dør en arvelader efter den nye lovs ikrafttræden, kan båndlæggelse derfor kun ske i overensstemmelse med lovforslagets §§ 53-58 og 61, uanset om en båndlæggelsesbestemmelse måtte være konfirmeret efter arveforordningen.

Til § 103

Ifølge *stk. 1* finder reglerne i lovforslagets § 15 om deling af boet efter en længstlevende ægtefælle i et barnløst ægteskab også anvendelse, hvor førstafdøde er død før lovens ikrafttræden, og længstlevende har

arvet i henhold til den hidtil gældende arvelovs § 7, stk. 1.

Ifølge *stk. 2* finder reglerne i lovforslagets §§ 24-34 om uskiftet bo også anvendelse på uskiftede boer, hvor førstafdøde er død før lovens ikrafttræden. Disse regler svarer i alt væsentligt til de hidtil gældende regler i arvelovens kapitel 3. En undtagelse hertil er dog lovforslagets § 31, stk. 2, der indebærer en udvidelse af adgangen til omstødelse til også at omfatte en udbetaling fra en forsikringsordning eller lignende til en begunstiget. Da en disposition ikke bør kunne omstødes, hvis den ikke kunne omstødes, da den blev foretaget, foreslås det, at lovforslagets § 31, stk. 2, kun skal finde anvendelse, når den disposition, der kan føre til omstødelse er sket efter lovens ikrafttræden. Det afgørende vil således typisk være, om den indbetaling af et beløb, der står i misforhold til boets formue, på en forsikringsordning, er sket efter lovens ikrafttræden. Hvis en længstlevende ægtefælle f.eks. før lovens ikrafttræden har oprettet en forsikringsordning med en samlever som begunstiget, men først efter lovens ikrafttræden indskyder et så stort beløb, at det medfører, at udbetalingen vil kunne omstødes, vil de nye regler finde anvendelse. Omvendt kan der tænkes den situation, at den længstlevende ægtefælle før lovens ikrafttræden har oprettet en forsikringsordning uden begunstiget og indbetalt et beløb, der står i misforhold til boets formue, men først efter lovens ikrafttræden indsætter sin samlever som begunstiget. Her vil den disposition, der fører til omstødelse, være indsættelsen af en begunstiget, og de nye regler finder derfor anvendelse.

Den almindelige overgangsregel i lovforslagets § 99, stk. 1, indebærer, at de hidtil gældende regler om båndlæggelse og om frigivelse af båndlagt arv finder anvendelse, hvis arvelader er død før lovens ikrafttræden. En allerede etableret båndlæggelse af tvangsarv, der rækker ud over arvingens 24. år, vil således kunne fortsætte uanset reglen i lovforslagets § 53. Det afgørende er tidspunktet for arveladerens død. Er arveladeren, som har truffet bestemmelse om båndlæggelse, død før lovens ikrafttræden, skal båndlæggelse ske i overensstemmelse med den hidtil gældende arvelov, uanset om boet først skiftes efter den nye lovs ikrafttræden, fordi den længstlevende ægtefælle har været i uskiftet bo. Som en undtagelse hertil foreslås det i stk. 3, at frigivelse af båndlagt arv efter lovforslagets § 56, nr. 3, i tilfælde, hvor det er åbenbart, at båndlæggelsen ikke længere tjener et rimeligt formål, også kan ske i tilfælde, hvor arveladeren er død før lovens ikrafttræden.